

Најлепше бајке
браће
Грим

Препричала Стефанија Леонарди Хартли

Превела
Дијана Радиновић

■ Laguna ■

Ивица и Марица

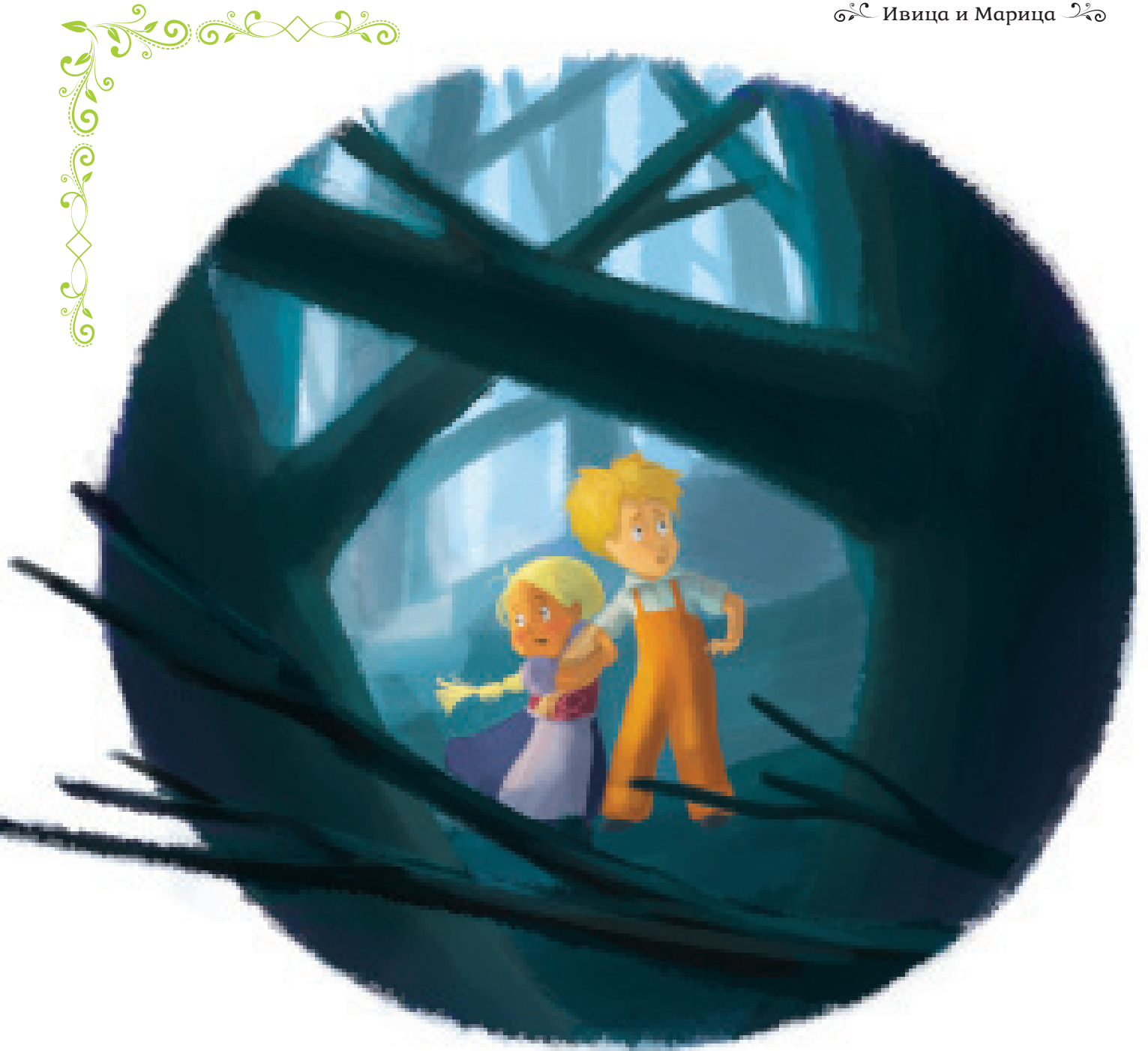
Илустровала Валентина Москон

Некада давно, на ивици
шуме, живео један
дрвосеча са женом и
двоје **деце**, Ивицом и
Марицом. Били су толи-
ко **сиромашни** да
су често одлазили у кре-
вет без вечере. Једне
ноћи дрвосеча и њего-
ва жена решише
из очаја да ујутру
оставе Ивицу и Марицу
у **шуми**.

„Уз мало среће неко ће их пронаћи и нахранити“, говорили су родитељи једно другом. Ивица није могао да **заспи** и прислушкивао је њихов **РАЗГОВОР**. Стога је сутрадан, кад су му родитељи дали последње **парче** хлеба и повели га са сестром у шуму, узео да баца **МРВИЦЕ** хлеба по путељку. Тако ће, надао се Ивица, моћи да прате траг од мрвица и врате се *кући.*

Кад су зашли у **Најгушћи** део шуме, родитељи каза-
ше Ивици и Марици да их причекају ту док они накупе
дрва. Кад се **СМРКЛО**, а родитељи им се још нису врати-
ли, Ивица ухвати уплашену сестру за руку и рече: „Ходи,
пратићемо мрвице и вратићемо се кући.“

На путељку, међутим, мрвица више није било: **птице** су их све покљуцале! По мраку **НИКАКО** нису могли да нађу пут по куће, те су под једним дрветом направили постељу од лишћа и **ИЗНУРЕНИ** легли да спавају.

Наредног јутра Ивица и Марица наставише да ходају, али чак ни по **дану** пут до куће нису могли да нађу. Уместо тога наиђоше на једну живописну **КОЛИБИЦУ**. „Како је лепа! Питам се живи ли у њој нека добра душа која би нам могла помоћи“, каза Марица. Приђоше вратима да покуцају и силно се **ЗАЧУДИШЕ** кад видеше да су врата направљена од **чоколаде**, зидови од **медењака**, кров од **марципана**, а прозори од **шећера**! Баш укусно! Како два дана ништа нису јели, Ивица и Марица нису одолели да не грицну помало од свега:

Марченце крова, мрвицу прозора...

Док су се они **НЕОЧЕКИВАНО** сладили, врата се отворише и из колибе изађе једна fina **СТАРИЦА**, која им благо рече:

„Ко ми ĩрицка колибџу?
Миша не видим, ни ѡѡицу.
То су деца! Та уђиѡе,
га се леѡ ѡѡосѡиѡе!“

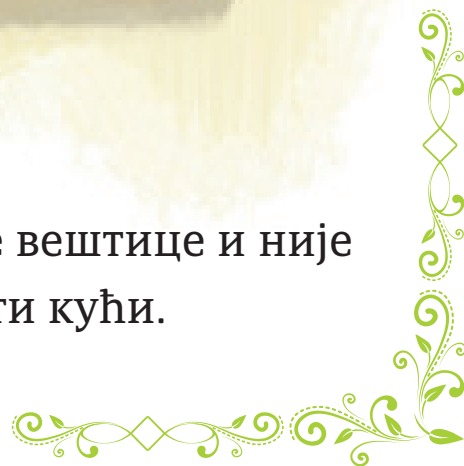
Ивицу и Марицу није требало молити! Старица им најпре даде да се наједу **ИЗВРСНИХ** палачинки, а потом их поведе до две чисте и шушкаве **ѡосѡеље**, где су одмах утонули у сан.

Али старица ујутру показа своје **право** лице: то беше зла **ВЕШТИЦА** која је Ивицу затворила у **КАВЕЗ**, а Марици наредила да ради најтеже кућне **ПОСЛОВЕ**.

Деца су сад постала **зашоченици** окрутне вештице и није било **наде** да ће се икад вратити кући.

Једног јутра вештица нареди Марици да **ПОДЛОЖИ** ватру у **ПЕЋИ**. Девојчици сину **СМЕЛА** идеја, па јој одговори: „Не знам да заложим ватру. Можеш ли да ми покажеш?“ Вештица гунђајући одшепа до пећи и сагну се да провири у њу. Марица је **СМЕСТА** гурну у пећ и затвори вратанца. Док се вештица пекла у пећи, Марица похита да **ОСЛОБОДИ** брата. Онда напунише џепове **ДРАЗУЊИМА** и **БИСЕРИМА** које је вештица држала свуд по кући, па побегоше.

Кад су стигли до обале **реке**, једна им патка поможе да је пређу, па су стигли до куће, где су их родитељи, који су се горко **кајали** што су их напустили, дочекали у сузама и изгрлили их и изљубили. Од тог дана, захваљујући вештичином **благу**, породица никад више није гладовала и живела је **срећно** до краја живота.

